

AASTAST 1925

HUGO TREFFNERI GÜMNAASIUM

JUUNI 2016

MILJON

KRISTIINA PUNGA KÕNE LÕPUKELLA AKTUSEL

Mõistukõne abiturientidele viimase koolikella aktusel
22. aprillil 2016. a

Austatud koolipere ja täna ennekõike – head lõpetajad!

Viimase koolikella aktusega pakitakse kokku teie kolm kooliaastat siin majas ja sümboolselt tegelikult kogu koolitee. Just selline osa kooliteest, millel on olnud üsna kindlad raamid – kohati ehk tüütud, kuid üha rohkem mõistate, et selle võrra turvalisemad. Enam need reeglid aga ei sobi, sest nii ei saa igaüks oma teekonda ise valida. Esmaspäeval eesti keele eksamiga algav sõit on nagu tee Stockholmi skäärides – mõnel hetkel saab tõesti nautida vaba vaadet, aga väiksemate ja suuremate takistuste vahel vangerdamine jääb koolisadamast lahkudes üha enam ainult enda kanda. Ja otsustada... Ja vastutada... Aga minna te juba tahate! Te olete suurema osa oma elust harjutanud, kuidas maailma mõõta. Nüüd tahaks ilmselt proovida

oma maailm ise üles otsida või mine tea – võib-olla kaardile kandmisega juba alustadagi. Otsimise teekonnal läheb vaja võõramaa keeli, aga oma lood on hea ikka emakeeles kirja panna, komad kenasti paigas, et mõtteselgus oleks klaarim. Kiftised marjad tuleb ära tunda ja vaatamata peibutavale pakkumisele kõrvale jätta. Maakaardid erinevatest aegadest erinevates mõõtühikutes aitavad, kui oskate neid mõista, aga õpitud ju ometi sai! Ja aitäh - te aitasite meelde tuletada, et aeg-ajalt saab ka hoopis teistmoodi lähenduskäikudeni jõuda. Lihtsamalt. Uut moodi. Või siis ikkagi, et just see vana moodi on väga hea. Ent ometigi - vahel peabki igaüks ise segamatult valesti rehkendama, et lõpptulemusena kogemata päris uuele mandrile jõuda. Siin saalis on praegu koos meeskond. Kõigist sõl-

tus midagi, kõik muutsid midagi. Kõik muutsid midagi! Ehk seega – ükskõik, mis tekile või kajutisse me sellel sõidul ka ei sattunud – tunnistagem nüüd, et iga teekaaslane tõepoolest oli tähtis. Nii see, kes uuris keerulisemaid tähti, kui see, kes suurema kärata visalt oma kohuseid täitis, teekaaslane, kes korraldusi jagas, aga ka see teekaaslane, kes kuskile kadunud oli. Me kõik mõistsime, et mõnel päeval ei olnud maailma mõõtmise harjutamiseks sobiv päev, puudu võis jääda jõust, heast mõttest või paistis päike peibutavalt eredalt. Aga teadmatus ei olnud meie kellegi sõber, sest vastutus oli teele asudes ju ära jagatud.

Oma meeskonda – nii selle kui järgmiste sõitude meeskonda – peab aga saama usaldada: ilma ei lähe laev teelegi mitte. Sest isegi siis, ühel hetkel,

ühel kõige ootamatul hetkel, võib kõik sõltuda vaid väikesest lootsist. Võib-olla on see siinkohal juhuse sünonüüm? Mine tea. Esmaspäeval – aga miks mitte igal päeval – võib teie lootsiks olla juhuslikult märgatud toetav pilk, töösse süvenenud kaaslane, oskus keskenduda või teadmine, et eelnevad ülesanded said hoolega tehtud. Osake ja osakem need lootsid siis ära tunda ja mitte eemale ajada.

Head lõpetajad! Minge ja mõõtke seda ilma ja rõõmustage inimeste üle. Teil on selleks nüüd algavaks reisiks teie uudishimulagegas, kõhkluste varjami-seks aeg-ajalt vajalik kübar ja Gordioni sõlmede lahti löömiseks tarvilik mõök. Teie laegas, teie kübar, teie mõök – Treffoonia vilistlasperes me juba ootame teid!

Rõõmsat tulemise teekonda! Õp Kristiina Punga

PEATOIMETAJA
ANASTASIA NÕMMIK

Kristi Luha
JUHENDAJA

Sandra Vösaste

Kristi Luha

KEELE-
TOIMETUS

Kelin Kuznetsova
KÜLJENDUS

Liis Marii Valeika
Nele Marie Tiidelepp Kristel Serg

TOIMETUS

Kristel Zimmer Kaarel Viljaste
Tiina Tubli Brenda Tarn

FOTOGRAAF

Silver Taavet Kollom

WHAT ARE WE EVEN

KRISTEL ZIMMER,
NELE MARIETI-
IDELEPP, TIINA TUBLI,
KAAREL VILJASTE

Et nüüd kõik ausalt ära rääkida, siis proovisime, et mis juhtub siis, kui kirjutame igaüks ühe lause kaupa teksti valmis. Kas kolm aastat Miilangut on ka meie suled ühes suunas liikuma pannud?

Kui ma esimesel septembril kooli jõudsin, polnud tunnid üldsegi alanud. Oli hoopis klassitais uusi nägusid ning põksuv süda rinnas. Mõtlesin, et on üks ilus uus algus. Ja mis ma nägin – ühel noormehel oli särk must...Üllatusin, kuna must oli ka minu ja noormehel kõrval istuva bruneti neiu pluus. Hakkasin arvama, et ehk on see mingi märk. Must algus mustale perioodile mu elus. Ohkasin ning istusin esiritta mustsärkide kõrvale õpetaja kädistavat juttu kuulama. Silmitsedes aeg-ajalt nii klassijuhatajat kui poissi, jäi mulle eriti meelde poisi mahe kirjaklambrikujuline naeratus. Hiljem selgus, et noormehel nimi on Matthias ja tema kõrval istus Nele, nad on õde ja vend. Kaksikud nad ei ole – selle tegin kohe selgeks. Kolmas musta särgiga õpilane tolles klassis oli Kristel. Kristelil olid õlgadeni juuksed ja näis, nagu ta teab täpselt, miks meil kõigil need mustad särgid selga sattusid. Tüdrukuga taga oli veel üks tumedasse riidetatud neiu. Oli kohe näost

näha, et tema on teistest veidi vanem. Tuli välja, et tal oli isegi vanema naisterahva nimi – Tiina. Tiina kõrval oli viimane tüdruk mustas särgis – Johanna. Tema ei pannud eriti midagi tähele, kuna oli ametis umbes kümne erivärvilise markeriga teksti töötlemisega. Seal me siis istusime, mustemad kui keegi teine. Mustemad kui õo. Ja nagu hiljem selgus, täiesti põhjusega ühesugused.

Äkki kuulsin oma peas võõrast mõtet, senikuulmatut hääletooni. Ta lausus: „Kui keegi tahab, siis ma teen täna kikerhernesalatit ja smuutit. Võite sööma tulla.“ Kohkusin omanese hulljulgusest, kuid lasin siiski sisetundel rääkida ning vastasin oma peas jaatavalt. Tundus, et kõik me kuulsime üksteise mõtteid...Matthias aga teatas selle peale: „Ma ei tea, kas viitsin.“ Tänu oma õe järeleandmatule veenmisele oli aga temagi nõus ning peagi olime seltskonnaga Nele ja Matthiasi väikeses köögis. Tiina tegi salatit, Nele valis smuuti tarvis koostisosi, Kristel pani män-

gima muusika, Johanna üritas kikerherneid maitsestavast Tiinast head fotot saada ning Matthias vaatas muhedalt muiates kogu seda saherdamist pealt. Tundsin siis sõnuleletamatut rõõmu. Ja siis mõtles Tiina ajalikult, et meil on veel külalisi oodata. Uksest sadas sisse pikajalgne Robert. „No tere-tere, te ka siin!“ ütles ta ja naeris oma äratuntavat kergelt pilkavat, kuid ikkagi sõbralikku naeru. „Ma tõin krõpsu kah, kes seda smuutit ikka tahab, heheh!“ Nägin, kuidas Tiina juba vaikelt närvi minema hakkas, aga kohe patsutas Kristel talle lohutavalt õlale ning mõlemad naeratasid üksteist mõistvalt.

Hästi veedetud aeg möödub linnutiivul. Sama kiiresti sprintis hiljem Rüütli tänaval lühemast lühem Kaarel, kes Saksamaal asju ajades unustas, et kool hakkab ju 1. septembril. Must särk seljas jõudis ta Tiideleppade residentsi ukse taha. Ega seltskond polekski taibanud ust avada, kui nad poleks veidrat sibula lõhna tundnud. Robert, kes veel esikus saapa-

paeltEGA kohmitses, avas ettevaatlikult ukse. „Nonoh, sina ka siin!“ tervitas ta Kaarlit sõbralikult. Poisid liitusid teistega. Söödi maitsvat salatit, rüübati peale mustsõstrasmuutit ja vahetatati põnevaid mõtteid.

Mõne aja möödudes hakkasime kõik koos koolitükke lahendada, et järgmisel päeval tundides libedamalt läheks. Ennäe imet! Suutsime nii füüsika, matemaatika, bioloogia, ajaloo kui ka kirjanduse õppekavad vaid kolme tunniga koos selgeks õppida! Mõistime teineteist poolelt sõnalt. Ja pealegi, lahenduste ning mõttekäikude edasiandmine otse peast pähe käis imelihtsalt, mitte nagu sõnadega suheldes. Milline sünergia!

Ja siis, õhtu hämardudes, saabus minut, kui kõik pastaka paberile poetasid ning üksteisele heldinult silma vaatasid. Värsked semud tundsid, et nende ümber on hea energia, head inimesed ja ees on priimad ajad. Tulemas olid nende elu parimad aastad.

Miilangu raskerelvastus: esmakordsest tutvumisest eluaegse sõpruseni.

#THROWBACKSUNDAY

BRENDA TARN

Käes on lõpuõhtu ning sel puhul oleks igati asjakohane heita pilk kolmele Treffneris veedetud aastale. Üks pilt ütleb rohkem kui tuhat sõna ja toob tagasi toremaid mälestusi. Suured tänud A13, B13 ja E13, kes jagasid oma pilte.

MIILANGU KAANELE SAID KÜLL HUMANITAARID...

...JA PÖRANDAL ROOMASID KA KÕIK TEISED...

...KUID SELLEST HOOLIMATA VÕITIS RETSI B13

DOORIA, JOONIA JA KORINTOSE SAMBAD - NEID TUNNEB IGAÜKS, KES ON BEIERI TUNNIS KÄINUD.

ÕIGE TREFFNERIST SUUDAB KÄIA VEE PEAL NAGU JEEBUS.

KUI KA VILJANDI GÜMNAASIUMI

OLÜMPIAL PINGUTASID KÕIK KLASSID

KUID JÄLLE VÕITIS B13

NÜÜD ONGI KÄES SEE HETK, KUS SAATE ÖELDA, ET MA OLEN HUGO TREFFNERI GÜMNAASIUMI VILISTLANE.

KÄGISTAV KARJÄÄR

KRISTEL SERG

Selles artiklis viskame päästerõnga veel viimastele uppuvatele lõpetajatele, kes pole veel selgusele jõudnud oma tuleviku elukutses. Selleks uurime, millise iseloomuga ning milliseid ameteid soovivad neile erinevad arvutiprogrammid ning veebipõhised testid.

On tõsi, et pärast keskkooli on tavaliselt raske elukutset valida. Ometi teevad osad valikuid, mis jäävad arvatavasti üheks ja ainsaks kogu eluks (no pressure), sest vaevalt meditsiinitudeng (peale harvade erandite) pärast lõpetamist kannapöörde teeb ja kunstikooli läheb. Mis aga kõige hullem, mõnikord ei lase teiste inimeste arvamusel ja enese mitte tundmine selgeid otsuseid teha. Õnneks ei pea tänapäeval

endas selgusele jõudmiseks kohvipaksu pealt ennustama. Juba tubli tükk aega on nii Eestis kui mujal maailmas edulugu teinud karjäärinõustamiskeskused. Eestis on selleks säravaks täheks teadmatuse taevas Rajaleidja, mis pakub muuhulgas tasuta konsultatsioone. Kui eelmainitud variant ei ahvatle, on võimalik ka internetis teha üsna tõsiseltvõetavaid karjäärivõetavaid. Proovisin mõned nendest omal nahal ära.

CAREER PERSONALITY & APTITUDE TEST

Psychologytoday.com on enese tundmaõppimiseks üsna tuus leht, kust leiab erinevaid teste igale maitsele. Antud testi miinustena tooks välja, et lahendamine võtab kaua (aga samas, vale eriala õppimine kauem!), võttes minu väärtuslikust elust tervelt 40 minutit. Oleksin selle ajaga saanud teha näiteks ahjuõunu.

Teiseks miinuseks on asjaolu, et täielike tulemuste teadasaamine maksab. Testi tulemusena sobivad mulle psühholoogia ja loova mõtlemisega seotud erialad, mis ei tulnud üllatusena. Suure plussina sain aga küsimustele vastates teada hulga asju, mis mulle ei meeldi - näiteks töö radiatsiooniga keskkonnas või kõrge stressitasemega juhiositsioon.

DISCOVER YOUR IDEAL CAREER

Mulle meeldis! Üsna lühike, võttes umbes 15 minutit aega. Esimesena laseb test määrata (enam-vähem täpselt) enda personaalsustüübi. Mina sain tulemuseks ENFP ja meelitava teadmise, et minusuguseid on populatsioonist umbkaudu kõigest 5%. Edasine tüübi kirjeldus ja sobivad töökohad olid täielik spot-on. Üllatusin testis positiivselt. Mis isegi parem, tulemuste vaatamine on täiesti tasuta ja veebileht tõepoolest pakub välja kindlad ametid, mitte udujuttu loova mõtlemisega seotud töökohtadest!

CV-ONLINE KUTSESOBIVUSTEST

Kui inglise keeles testide tegemine ei pane sind mugavalt tundma, on tegemist hea alternatiiviga. Probleemiks on vastusevariantide piiratus. Valikuks on enamasti kas kõik või mitte midagi, vahepealseid variante on harva. Heaks küljeks on kiire sooritusajad ning tulemuste väljatoomine protsentidena, justkui oleks kõik eelnevad vastusevariantide puudused nüüd korraga tasa tehtud. Minu puhul võidab 74% haridus ja koolitus. Elame-näeme!

Testide tulemusena võin öelda, et Treffner-ülikool-rikkaks pole tõenäoliselt minu puhul töötav skeem. Jään ootama päevi, mil just humanitaerialad kuuluvad kõrgeimalt tasustatud alade hulka. Kui ajakirjandus end minu jaoks ei peaks õigustama, siis Lyoness otsib alati töötajaid.

Statistikaameti andmetel

rahulolu palgaga madalaim inimeste seas, kes enda tööga on rahul. Rahulolu tööga toovad tavaliselt ise määratavad töötajad- ja ülesanded ning vähene rutiin. Selliseid töid kipub olema kas erilisel viisil või on need erakordselt kehvas tasustatud. Sellepärast läkski kunstikalduvusega õpilane meditsiini õppima - tegemist on tasuva

ja "korraliku" tööga. Kas ta on tulevikus õnnelik? Võib-olla, aga midagi justkui jääb puudu.

Et mitte lõpetada vale elukutse hamstrirattas, tuleb leida midagi, mis on päris. Tõsi, näiteks humanitaeriala valimine on riskantne, sest väljavaated varieeruvad töötusest kuni kuulsuseni. Headeks näideteks on Hans Zim-

mer (kuulus filmihelilooja, kes on kirjutanud näiteks "Inceptioni" kultuslooks saanud "Time") või Russell Baker (ajakirjanik)

Siinkohal lõpetuseks üks kena ütlus: "Vali töö, mida sa armastad ning sul pole tarvis elus ainsatki päeva töötada."

-Confucius

KÜSIMUSED KLASSIJUHATAJATELE

LIIS MARI VALEIKA

2016. aasta lennu lõpetamise puhul uurisime iga klassi mentorilt, mida head ning meelde jäävat on nad oma klassilt kõrva taha pannud ning mida on neil oma klassist mäletada.

MIDA OLETE OMA KLASSILT KOOSLOLDUD AASTATE JOOKSUL ÕPPINUD?

KRISTIINA PUNGA:

Et igaühel on tugevused, mis väärinuks rohkemat märkamist. Et igaüks peabki ilmselt saama päris palju ise olla. Et pragamisega ei saa, peab kuidagi teistmoodi.

ANNELI SAARVA:

Olen õppinud seda, kuidas hingega asja juures olla, teineteisega arvestada ja üksteist toetada. Nende omavaheline koostöö ürituste ettevalmistamisel on olnud sujuv ja kaaslastega arves-

tav - on omaette oskus kuulata ära kõigi arvamusel ja leida üheskoos parimad lahendused. Mulle meeldis, et minu klassiga sai suhelda kui täiskasvanutega. Nad on hea huumorimeelega, seega meil oli lihtne "ühele lainele" saada. Nende peale sai alati kindel olla ja nad tõestasid, et igast olukorrast on väljapääs. Nad täitsid alati neile (mõnikord ka ootamatult) antud ülesanded, lahendades need põnevalt ja omamoodi. Ja igakord ei maksa üle reageerida ega pabistada, kõik ei pea olema valmis nädal enne tähtaega, kui jõuab tehtud ka paari päevaga.

EHA PAABO:

Visadust ning järjekindlust püstitatud eesmärkide poole liikumisel. Oskust märgata ja heameelt tunda ka väikestest asjadest.

MALL MATTO:

Koostöötamise kunsti ühise eesmärgi nimel - õpilased tahtsid väga korraldada kooli 131. aastapäeva balli ja hakkasid selleks ettevalmistusi tegema kohe, kui balli perenaise-peremehe konkurss välja kuulutati. Kõiki mõtteid-ideid-nägemusi ei saa suure seltskonna puhul ellu viia, tuleb alla neelata nii mõnigi mõru pill, nii mõnigi isiklik solvumine. Kuid alati oli keegi, kes lahkhelisid tasandas, kuuma katlasse leebet tuult puhus ja lõppkokkuvõttes korraldas klass väga toreballiõhtu, mille kohta tuli hulgaliselt tunnustust ja tänusõnu.

HELEN KÖHLER:

Minu klass on mind tohutult õpetanud. Oleme kõik väga erinevad, kuid erinevus ju rikastab:) Olen muutunud kindlasti oluliselt avatumaks ja mõistvamaks. No jah, mitte küll alati, kuid siiski. 12.e klassi noored on äärmiselt hoolivad ja hoolitsevad. Näiteks käisime me Maarja külas ja noorte silmad särasid. Samuti olen neilt natuke sellist vooluga kaasa minemist õppinud, et alati ei pea tohutult organiseerima ju muretsema, vahel asjad tõesti laabuvadki iseenesest. Kui mina olen olnud närviline ja pinges, näiteks mõne ürituse eel, siis nemad suudavad peaaegu alati rahulikult jääda ja seeläbi ehk ka mind natuke zenimaks muuta.

MÕNI ASI, MILLEGA TEIE KLASSED ON HAKKAMA SAANUD, MILLE ÜLE OLETE ERAKORDSELT UHKE?

KRISTIINA PUNGA:

Jõulude eel klassist kasvanud ettevõtmine abistada Toidupanka ja mis veelgi tähtsam - et see abistajatele endile nii oluline oli - selle üle on põhjust siiralt heameelt tunda. Sõnadesse ma seda panna ilmselt piisavalt ei osanudki: tubliit ja vastutusega oma igapäevaste ülesannete täitmine rõõmustas mõne õpilase puhul eriti, ma ei pea seda säravate tunnustust pälvinud saavutuste kõrval sugugi vähem tähtsaks.

ANNELI SAARVA:

Kõige rohkem olen ma uhke nende poolt korraldatud ürituste üle. Näiteks minu klassi poolt korraldatud rebaste ristimine, mis oli teistmoodi läbi viidud, kui eelmistel aastatel. Ei olnud kaasõpilaste alandamist, vaid oli sisutihe ja lustlik üritus. Siis näiteks jõululaat oli väga tore, kus nad müüsid enda küpsetatud kooke ja annetasid tulu Tartu Ülikooli Kliinikumi lastefondile. Siis õpetajate päev oli väga südamliselt korraldatud - õpetajate toas oli hommikul mahla ja kookidega laud kaetud, terve päev saime maiustamas käia. Õpetajate teemaline Rooside sõda oli tore ja õpetajatele korraldati keldris küünlavalgusminutid luule ja muusikaga. Minu klass jääb kindlasti meelde sellega, et nad on kõiki asju teinud omapäraselt ja südamega asja juures olles. Kindlasti jäävad meelde ka ühised reisirid Kauksi randa ja Põhja-Poola, nad on väga vahvad reisikaaslased.

EHA PAABO:

Mul on äärmiselt hea meel, et minu klassi puhul on tegemist väga sportliku seltskonnaga. On palju Eesti ja Tartu tasemel võistlusspordiga tegelejaid ning veel rohkem enda hea enesetunde nimel treenijaid. Oleme saavutanud spordi- ja matkapäevadel klasside arvestuses esikohti ning võitnud sellel õppeaastal saalihoki turniiri! Sportlasliku visadusega suudeti pingutada ka õppetöös viimase perioodi lõpuni. Nii palju medaleid pole ühele klassile eelmistel aastatel (kui üldse) jagunud: 9 kulda ja 5 hõbedat kolme aasta kohta teeks heameelt mistahes võistkonnale...

MALL MATTO:

131. aastapäeva ball muidugi! Ja muidugi kooliteatri õhtud, mida vedas küll osa klassist, kuid väga suurepäraselt ja mis jääb!!!

HELEN KÖHLER:

Võin öelda, et põhjuseid, miks oma klassi üle uhke olla, on väga palju. Nad lihtsalt on ühed äärmiselt vahvad ja loomingu- lised noored inimesed. Muidugi võib välja tuua võidud mälumängus või olümpiaadidel, esinemised lavalaudadel, olgu siis laulu või näitmänguga. Kuid need ei ole minu jaoks kõige tähtsamad. Hinge on läinud see, kui õpetajad ütlevad, et sul on nii tore klass, et nendega on huvitav vestelda ja arutada. See ongi tõsi, vestlusringid väljasõitudel on väga põnevad. Hämmastav, millised teadmised...

MILLISE RISKI SOOVITATE OMA ÕPILASTEL KINDLASTI VÕTTA?

KRISTIINA PUNGA:

Mõnikord peab väga riskima ja mõnikord on väga suur risk mitteriskida, aga manuaali selleks paraku kaasa ei saa, see peabki igapäev elamoodi olema. Aga küsimust endale sobivamaks vääntes - julgust, häid inimesi ja rõõmu on põhjust alati soovida!

ANNELI SAARVA:

Tõnis Mägi ütles ühes hiljutises intervjuus, et kõige kurvem on, kui inimesel jääb tegemata see, milleks ta on loodud. Sellepärast kuulake oma südame häält ja langetage otsuseid enda kõhutunde järgi, mitte liigselt mõeldes sellele, kuidas see teistele meeldib või paistab. Ja õppige arstiks siis, kui te ise seda väga soovite, mitte sellepärast, et teie suguvõsas on juba kolm põlvkonda arste, kes kõik ootusärevalt neljanda põlve poole vaatavad.

EHA PAABO:

Kas just riske, aga kindlasti tuleb endale seada kõrgeid eesmärki ja sihte. Iga eneseületusega vabaneb palju head energiat, mida järgmistele tippude vallutamiseks kasutada.

MALL MATTO:

Pigem soovitaksin võtta väljakutseid. Tegevused, mis köidavad, millesse saab panna kirge ja mis teenivad laiemat eesmärki ja toovad kasu kogukonnale, on kindlasti olulisemad kui omaette nokitsemine. Mida teete, tehke targalt ja tundke sellest rõõmu!

HELEN KÖHLER:

Soovitan ronida üles igast mäest ja ujuda üle iga jõe, mis tee peale jääb ning samas seda teekonda nautida. Ma ei kahtlegi, et nad julgevad riskida, kuulavad oma südame ning aeg-ajalt ka mõistuse häält. Selge see, et vahel läheb raskeks, kuid raskused tunduvad oluliselt väiksemad, kui neid naeratades ületada. Naerge ja naeratage, nutke ja karjuge, kui vaja, hüpake ikka poriloikudes ja tehke kukerpalli, elage nii, et te olete oma elus peategelane!

KÄES ON KARIKAD, KAELAS MEDALID...

Nagu kõigile teada, saavad parimad lõpetajate hulgast gümnaasiumi lõpus pärjatud medaliga. Miilang sooviks aga omalt poolt välja jagada tiitlid mitmesuguste teiste saavutuste eest, mis koolielu sageli talutavamaks ja värvi- kamaks muuta aitavad.

AASTA HÖBESULG EHK KÕIGE HELDEM PASTAKAJAJA

A13 Hanna-Liina Paat
B13 Laura Anna Tammesoo
C13 Kaarel Lott
D13 Andra Tammisto
E13 Liina-Mari Roolah

TAGAPINGI PICASSO EHK KÕIGE ANDEKAMATE VIHIKU- KRITELDUSTE AUTOR

A13 Svenno Saan
B13 Tuuli Jürgenson
C13 Susanna Soomets
D13 Anu Adamson
E13 Kristel Zimmer

KOOLI KÕUEHÄÄL EHK KÕIGE AGARAM KÜSIMUSTE KÜSIJA TUNDIDES

A13 Ilmar Uduste
B13 Aaro Abolkalm
C13 Laura Lokko
D13 Markus Kuslap
E13 Apoo Rehi

AKADEEMILINE VEERANDTUND EHK SUURIM HILINEJA

A13 Mark Laasu
B13 Oliver Issak
C13 Rasmus Tensing
D13 Carlotta Põdra
E13 Anna Riin Velner

TULISÜDA EHK TAL POLE KUNAGI KOOLIS KÜLM

A13 Karl Markus Villemson
B13 Jasper Ristkok
C13 Friedrich Krull
D13 Ants Adamson
E13 Joosep Lauk

SÕLTUMATU SÖÖGIVAHETUND EHK TAL LEIDUB ALATI TOITU

A13 Anton Konovalov
B13 Paule Hermet
C13 Mirjam Vösaste
D13 Kristo Pullerits
E13 Annika Talvis

PALJU ÕNNE LAUREAATIDELE!

ÜKS LEHT, ÜKS TOIMETUS, ÜKS LEND

ANASTASIA NÕMMIK

Nii nagu ütleb tuntud tsitaat "iga lõpp on millegi uue algus" on ka Miilangu seniortoimetajate aeg siinkohal otsa saanud, et minna vastu tulevikule ning teha ka väikene tagasivise minevikku.

JÜRGEN LAKS

- 1) Üks realselt kasulik soovitus õpetajatelt edasiseks eluks - Kui teile pakutakse võimalusi, siis haarake neist ikka kinni! (õp. Kristiina Punga soovitus)
- 2) Mis edasi? - Elan, olen, õpin, puhkan, töotan, laisklen... naudin elu!
- 3) Meeldejäävaim hetk koolist/ Miilangust- Ma veel mõtlen seda...

4) Mingi hetk/ üritus/ mälestus HTG's, mis muutis sind kui inimest - Ma veel mõtlen seda...

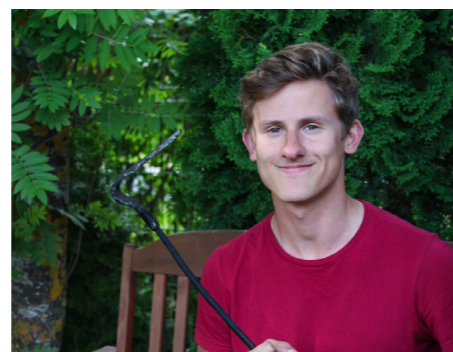
ROBERT VARIK

- 1) Helgi Teringult olen õppinud, et raamatud ja kunst on parimad teejuhid elus.
- 2) Tõenäoliselt lähen õppima ajalugu ning katsetan ka õpetaja ametit, aga ega täpselt ei tea, mis saama hakkab.
- 3) Millegipärast meenus mulle esimesena seik 12. klassist, kui ühel talveõhtul ühe koolikaaslasega koolisauna otsustasime minna, ent pärast leiliruumi sisenemist saime teada, et valvur tahab juba kooli kinni panna ning siis padavai paljalt koolimajast jalga pidime laskma. Aga kindlasti jäävad meelde ka klassireisid, kolme kooli kohtumised ja 2016. aasta kultuurinädal.

4) Helgi Teringu tunnid tegid minust tõenäoliselt selle inimese, kes ma praegu olen. Ma arvan, et need muutsid mind.

KAAREL VILJASTE

- 1) Õpetajad on üldiselt üpris targad ja kogunud, nii et kui nad midagi juba soovivad, siis tasub seda kuulata. Tavaliselt räägivad nad tõtt.
- 2) Lähen 11 kuuks Tapale aega teenima. Loodan, et see aeg teenib mind vastu.
- 3) Näiteks hetk 10. klassist, kui mu väga pikk sõber mind ranitsana kooli peal ringi kandis. Panime seljad vastamisi, mida hoidsin oma püksivärvlist kinni, tema vinna mind selga, mina tõmbasin jalad krõnksu ja nii me patseerisime. Tähelepanu keskpunkt oli garanteeritud! Selliseid lolluseid on muidugi kõik kolm aastat täis, on tõsisemaid ja ilusamaid hetki ja siis jälle pullimist. Arvan, et gümnaasiumiaeg HTG-s jääb kokkuvõttes üheks meeldejäävaimaks hetkeks kogu elu jooksul. Mäletamisväärseim osa Miilangust on ehk hubased jõuluolemised, kui üksteisele kinke tegime, alkoholivaba glõggi jõime ja "Paanikat" mängisime.
- 4) Jällegi, mina ei suuda ühtegi kindlat korda välja tuua. Kogu see atmosfäär, mis koolis valitseb, see aura, mis kõiki üritusi, klassi- ja vahetunde saadab, muudab inimest aegamööda. Kolme aasta pärast tagasi vaadates on lihtsalt tunne, et kõik on teisiti. Üks niisama tore kord oli siis, kui kirjanduse tunni lõpus täiest kõrist karjusime vaid selleks, et koolis karjuda (ja end natuke ahelaist vabamalt tunda).

MATTHIAS TIIDELEPP

- 1) Alati on võimalik uusi asju õppida, ära muretse. Kui esimene edasiõppimise valik sulle tegelikult ei meeldi, vali midagi uut.
- 2) Aasta pärast Viljandi Kultuuriakadeemiasse rahvuslikku metallitööd õppima. Pole veel täitsa kindel, mis vahepealsel aastal teen.
- 3) Oli palju toredaid asju, ei oska ühte niimoodi välja tuua.
- 4) Igaveseks muutmise kohta ei oska öelda, aga KoKoKo klassiga korraldamine oli üks toredamaid asju terve gümnaasiumiaja jooksul.

TIINA TUBLI

- 1) "Matemaatika on mäng" - Hele Kiisel
- 2) Hästi targaks ja toredaks saada.
- 3) Neid on nii palju, igaüks omamoodi eriline. Aga igakord, kui tegime midagi klassiga koos... siis see oli päris mõnus!
- 4) Mäletan üht tundi meie klassijuhatajaga, kus ma mõistsin, et mina tahan ka õpetajaks saada.

KRISTEL ZIMMER

- 1) "Ülikooli ei pea minema" - Helgi Tering
- 2) Kultuuri
- 3) Laulutund Teringuga.
- 4) Miski ei saa igaveseks muuta. Saab vaid impulsse deformeerumiseks. Üks selline on Kiisli pilk minule, kui kõik need kolm aastat tema nina all matemaatikaga tegelemise ajal kas kirjutasin, joonistasin, liimisin või kleepisin. Just pelgalt see pilk, mis otseselt ei keelanud ega lubanud. Sealt sain ma midagi.

NELE TIIDELEPP

- 1) „Kasuta talupojamõistust!“ - Helgi Tering
- 2) Olla õnnelik, teha kunsti, armastada!
- 3) Mälestusi tuleb esimese hooga palju ja raske on mõnda teistest tähtsamaks pidada, aga kõige tugevama jälje on jätnud kindlasti teatritegemine, festivalidel käimine, ise avastamine... Tegelikult ei lähe kunagi meelest kui Ott Ojaveer ükskord Taevaskojas õpilasi käbidega loopis.
- 4) Kui Helgi Tering mind kümnenda klassi alguses kallistas.

JOHANNA ADOJAAN

- 1) Tering kord pahvatas, et kui me praegu revolutsiooni ei korralda, siis millal ometi veel me seda teha kavatsame. Kui oleme vanad? Vaevalt küll!
- 2) Lähen aastaks Brüsselisse elama, prantsuse keelt õppima ja võibolla ka kooli.
- 3) Kõige meeldejäävamad on ikka need hetked, kui vaatasin näiteks keset matemaatika tundi korra ringi ja silmitsesin erinevaid süvenenud nägusid - kes keerutas patsi, näris pastakat, kissitas silmi või joonistas, keel suust väljas, kujundeid - ja tekkis kuidagi heldimus. Noh et kõik on omamoodi oivalised. Eriskummalised ja armsad inimesed. Minu inimesed.
- 4) Raske on välja tuua üht asja.

2016. AASTA LEND

12.A: Aksel Allas, Laura Eiche, Merit Eller, Martin Hallist, Katri-Helena Janno, Oliver Kahre, Gabriel Kaine, Anton Konovalov, Kadi Kukk, Mark Laasu, Kadre Lahtmets, Jürgen Laks, Karin Lombiots, Viido Kaur Lutsar, Saskia Epp Lõhmus, Silver Maala, Laura Mikk, Hannes Moor, Miina Solveig Muru, Mari-Liis Mõttus, Anders Nõu, Hanna-Liina Paat, Kätlin Peetsalu, Sander Pärn, Marilind Reemann, Siim Christian Reppo-Sirel, Svenno Saan, Rain Sarapuu, Karl-Jürgen Siilak, Helen Tera, Käroli Tiirik, Elis Tiivoja, Ilmar Uduste, Karl Toomas Vana, Karl Markus Villemson, Mariann Vöhmar

12.B: Aaro Abolkaln, Liisa Ansip, Erik Haldna, Paule Hermet, Karoliine Holter, Maria Häling, Mirjam Iher, Oliver Issak, Jüri Jõul, Tuuli Jürgenson, Sven Erik Kalberg, Sten Kaldmaa, Jonatan Kalmus, Eliise Joanna Kikas, Triinu Kilp, Karl Martin Kirm, Kaisa-Maria Kubpart, Laura Maria Kull, Kaarel Kuslap, Georg Caius Kutsar, Kristjan Laht, Yves Laur, Emili Läte, Dagmar Läänemets, Matis Ottan, Sigrid Paavle, Jasper Ristkok, Age Roosi, Kristel Sibul, Mark Joel Tamm, Laura Anna Tammesoo, Merily Taras, Tanel Tark, Karl Tiit, Eva-Liisa Tooming, Risto Valk, Magnar Vares

12.C: Artur Aland, Janar Bachmann, Rando Ernits, Auli Marta Humal, Marie Jõgi, Johanna Maria Kirss, Friedrich Krull, Kerly Kubri, Mihkel Laanes, Kätlin Lattik, Elsa Mai Leedo, Rein Leetmaa, Karl-Jonathan Lellep, Taur Lillestik, Laura Lokko, Kaarel Lott, Silvia Luup, Herman Meier, Berit Mägi, Elisabet Ottas, Helga Paulsen, Roberta-Sinitta Praakli, Reiko-Rainer Reinup, Hendrik Rull, Agnes Saik, Maris Sala, Susanna Soomets, Gregor Sprengk, Maali Tars, Rasmus Tensing, Tuuli-Ly Tähtjärvi, Kadri Uiga, Markus Varki, Paula Vool, Mirjam Vösaste

12.D: Agnes-Gertrud Aavaste, Ants Adamson, Anu Adamson, Maria Hommik, Hanna Marii Ilves, Kerli Ilves, Iris Ivan, Sandra Ivanov, Triin Jaansalu, Isabel Mari Jezierska, Lauriine Kalajas, Joonatan Kama, Britt-Heleen Kandimaa, Carl-Martin Keerberg, Sander Kesküla, Kaspar Kivistik, Katariina Kriipsalu, Markus Kuslap, Jonas Erik Laane, Aiki Laaneots, Ian Allan Leman, Eva Johanna Lepikov, Elise Metsanurk, Maarja Ots, Maria Parusk, Rosemary Pree, Anett Pullerits, Kristo Pullerits, Saara Maria Puur, Carlotta Põdra, Sandra Pärn, Kristiina Reimand, Rasmus Rääk, Andra Tammisto, Mari-Ann Vilson

12.E: Johanna Adojaan, Liis Aleksejeva, Robert Derevski, Kermo Kaio, Oskar Kree, Kristin Laanberg, Joosep Lauk, Priit Lehis, Eliisabet Merete Leppoja, Helga Johanna Leppoja, Johan-Martin Logina, Eneli Maranik, Kerli Markus, Riki-Brigita Mitt, Iida Elise Murumets, Mona-Reti Pavlov, Hele-Riin Rebase, Aapo Rehi, Liina-Mari Roolaht, Made Rästas, Kelli Saar, Eva Maria Shepel, Kärtlin Soosalu, Kristel Zimmer, Annika Talvis, Rahel Teder, Meriliis Tepper, Matthias Tiidelepp, Nele Marie Tiidelepp, Martin Tikk, Tiina Tubli, Relle Undrus, Rutt Vare, Robert Varik, Anna Riin Velner, Kaarel Viljaste, Merilin Vipper

